

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi D.S. o wznowienie postępowania
w sprawie z powództwa D. S.
przeciwko R. S. i Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w K.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 30 października 2014 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie
Cywilnej
w dniu 21 stycznia 2016 r.,
zażalenia skarżącej D. S.
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 maja 2015 r.,

1) oddała zażalenie,

**2) oddała wniosek Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej
Skarbu Państwa o zasądzenie kosztów postępowania
zażaleniowego przed Sądem Najwyższym,**

**3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego radcy
prawnemu A. K. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu
kosztów pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w
postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

D. S. pozwała R.S. oraz Skarb Państwa - Sąd Okręgowy w K. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę. Postępowanie w tej sprawie zakończyło się prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 30 października 2014 r. Powódka była obecna podczas ogłoszenia tego wyroku.

W dniu 9 marca 2015 r. D. S. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 30 października 2014 r. Jako podstawę skargi wskazała nieważność postępowania wskutek pozbawienia jej możliwości działania (art. 401 pkt 2 k.p.c.).

Postanowieniem z dnia 21 maja 2015 r. Sąd Apelacyjny odrzucił na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. skargę D. S. z powodu jej wniesienia po upływie przepisanej w art. 407 § 1 k.p.c. trzymiesięcznego terminu. Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c., skarga ta mogła być - według Sądu Apelacyjnego - wniesiona skutecznie jedynie do dnia 30 stycznia 2015 r.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 21 maja 2015 r. skarżąca zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 407 § 1 k.p.c. Podniosła, że trzymiesięczny termin określony w tym przepisie powinien być liczony, uwzględniając podstawę wniesionej przez nią skargi, nie od dnia, w którym dowiedziała się ona o wyroku kończącym postępowanie w sprawie - jak przyjął Sąd Apelacyjny w zaskarżonym postanowieniu - lecz od dnia, w którym dowiedziała się ona o dokładnej sentencji tego wyroku wraz z jego uzasadnieniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy.

W judykaturze przyjmuje się, że dowiedzenie się przez stronę o wyroku oznacza w art. 407 § 1 k.p.c., uzyskanie przez stronę informacji nie tylko o samym fakcie wydanie wyroku, lecz także o jego treści, tj. sposobie rozstrzygnięcia sprawy, dopiero bowiem znajomość sposobu rozstrzygnięcia sprawy pozwala stronie podjąć decyzję co do złożenia skargi o wznowienie postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2009 r.,

III CZ 33/09). Natomiast data doręczenia odpisu wyroku z uzasadnieniem i możliwość zapoznania się z treścią uzasadnienia, jak i sama chwila uświadomienia sobie istnienia podstawy do wznowienia postępowania, są tu bez znaczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2004 r., II CZ 87/04 i 3 lutego 2012 r., I CZ 132/11).

Obecność skarżącej w dniu 30 października 2014 r. podczas ogłoszenia wyroku Sądu Apelacyjnego, kończącego postępowanie w sprawie, dawała podstawy do przyjęcia, że skarżąca tego dnia dowiedziała się o tym wyroku w zakresie wymaganym przez art. 407 § 1 k.p.c., tj. nie tylko o fakcie jego wydania, ale i o jego treści, czyli sposobie rozstrzygnięcia sprawy tym wyrokiem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2013 r., II CZ 42/13).

Sposób liczenia przez Sąd Apelacyjny terminu określonego w art. 407 § 1 k.p.c., leżący u podstaw zaskarżonego postanowienia, pozostawał zatem w zgodzie z tym przepisem. Sugerowane przez skarżącą odmienne liczenie tego terminu przy ocenie dopuszczalności wniesionej przez nią skargi nie ma uzasadnionych podstaw.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego nastąpiło zgodnie z art. 102 k.p.c., a podstawę rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu stanowiły przepisy § 15 i 16 w związku z § 12 ust. 2 pkt 2, § 6 pkt 5 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490) oraz § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804).